

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا
وَعَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا.

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَنْ ضَارَّ أَضَرَ اللَّهُ بِهِ وَمَنْ شَاقَّ شَاقَّ اللَّهُ عَلَيْهِ.

HER CAN DOKUNULMAZDIR

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Kim bir mümini kasten öldürürse cezası, içinde ebedî kalmak üzere cehennemdir. Allah ona gazap etmiştir, lânet etmiştir ve çok büyük bir azap hazırlamıştır.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Kim zarar verirse Allah da ona zarar verir. Kim insanlara güçlük çıkarırsa, Allah da ona güçlük çıkarır.”²

Aziz Müminler!

Yüce dinimiz İslam, adalet ve eman, merhamet ve güven dinidir. İslam’ın koruma altına aldığı değerlerin başında yaşama hakkı gelir. Din, dil, ırk ve cinsiyet ayrımı olmaksızın bütün insanlar, dinimize göre can dokunulmazlığına sahiptir. Peygamber Efendimiz, Veda Hutbesinde bu gerçeği tüm insanlığa şöyle ilan etmiştir: “Bu Zilhicce ayınız, bu Mekke şehriniz, bu arefe gününüz nasıl mukaddes ise, kanlarınız, mallarınız ve ırzlarınız da aynı şekilde mukaddestir, dokunulmazdır.”³

Hak ve hukuk tanımadan bir insanın canına kıymak, zulümdür. Mağdur ve yardıma muhtaç durumdaki bir insanın hayatını kurtarmak ise büyük bir onurdur. Bütün peygamberlerin getirmiş olduğu vahyin değişmez ilkesi olan bu husus, Kur’an-ı Kerim’de şöyle ifade edilir: “...Bir cana kıymaya veya yeryüzünde fesat çıkarmaya karşılık olması dışında, kim bir insanı öldürürse bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de bir insanı kurtarırsa bütün insanları kurtarmış gibi olur...”⁴

Kıymetli Müslümanlar!

Anne karnında hayat bulduğu andan itibaren ölüncüye kadar her can saygındır. İslam’ın çizdiği hukuki ve ahlaki sınırlara göre, bir bebek, annesinin hayatını tehlikeye atma gibi tıbbi bir gerekçe olmadıkça, keyfi sebeplerin kurbanı olarak kürtajla yok edilemez. Bir kadın, “namus” bahanesine sığınarak şiddetin gaddar pençesi altında canından edilemez. “Töremiz böyle emrediyor” diyen koyu bir cehaletle kan davası güdülemez, hiç

kimsenin canına kıyılmaz. Hatta can öyle bir emanettir ki, bir insan “Bu can benim değil mi?” diyerek intihara dahi kalkışamaz.

Değerli Müminler!

Asla unutulmamalıdır ki, Rahmân ve Rahîm olan Rabbimizin insanoğluna gönderdiği son din, merhamet üzerine kuruludur. Son dinin Peygamberi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.s), rahmet elçisidir. İslam’da şiddete ve zulme asla yer yoktur. Zira şiddet, zamanın silemediği ve yüreğin unutmadığı ağır bir vicdan yarasıdır. Kadın ya da erkek, çocuk ya da ihtiyar kimin canını yakarsa yaksın, şiddet apaçık bir zulümdür. Zulüm ise haramdır.

Öfkesine, nefretine ya da cehaletine yenik düşerek gücünü kullanıp mazlumu ezen kişi zavallıdır. Şefkat ve merhametten yoksun olanların, hak ve adaletten uzaklaşanların düştüğü çukur ise zifiri karanlıktır.

Aziz Müslümanlar!

Sevgili Peygamberimiz, başta ailesi olmak üzere muhatabı olan bütün insanlara saygı, şefkat ve nezaketle davranmıştır. Kimseye kaba ve kırıcı söz söylememiş, Müslümanların da hiçbir şekilde şiddete başvurmalarına müsaade etmemiştir. Allah Resûlü bir hadis-i şeriflerinde müminleri şöyle uyarmıştır: “Kıyamet günü en şiddetli azap görecektir, dünyada insanlara en çok işkence edenlerdir.”⁵

Muhterem Müminler!

Ne hazindir ki karıncayı dahi incitmekten kaçınması beklenen Müslüman toplumları zaman zaman “Yan baktı! Korna çaldı!” gibi akla hayale gelmeyen sebeplerle birbirinin canına kast eder oldu. Müslümanlar, Kur’an-ı Kerim’in anlaşmazlıklarda hakem tayin etmeyi ve barıştan yana olmayı emrettiğini, Peygamberimizin kendi canına kastedenleri bile pişman olduklarında affettiğini sanki unuttu! Ailede, okulda, iş yerinde, sokakta sabır ve hoşgörüyle davranması gereken müminler, bir anlık öfkelerine yenilip birbirini incitir hale geldi. Oysa Peygamber Efendimiz, aklın değil bileğin gücüne güvenmeyi eleştirmiş ve şöyle buyurmuştu: “Güçlü kimse, insanları güreşte yenen değildir. Bilakis güçlü kimse öfke anında kendisine hâkim olandır.”⁶

Kıymetli Müslümanlar!

Geliniz! Nefes alıp veren her canlıda Yüce Rabbimizin kudretine şahit olalım. Yaratandan ötürü yaratılanı hoş görelim. Elimizle ve dilimizle hiçbir varlığa zarar vermeyelim. “Zarar vermek de yok! Zarara uğramak da yok!”⁷ şeklindeki nebevi ilkeye uyalım. Peygamberimizden bize miras kalan “güvenilir mümin olma” erdemine sahip çıkalım. Sıkıntımız ve sorunumuz ne kadar büyük olursa olsun, çözümünü asla şiddette aramayalım. İnsan olmanın şerefine yakışır biçimde konuşalım, dinleyelim, anlayalım ve anlaşalım. Hele hele Rabbimizin mukaddes saydığı ve dokunulmaz kıldığı bir cana kıyarak dünyamızı ve ahiretimizi harap etmeyelim.

¹ Nisâ, 4/93.

² Ebû Dâvûd, Kadâ’ (Akdiye), 31.

³ Buhârî, İlim, 9; Müslim, Kasâme, 30.

⁴ Mâide, 5/32.

⁵ İbn Hanbel, IV, 90.

⁶ Buhârî, Edeb, 76; Müslim, Birr, 107.

⁷ İbn Mâce, Ahkâm, 17.